

Arrest

nr. 72 861 van 9 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 4 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 oktober 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 13 juli 2011 in België een asielaanvraag in. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem blijkt dat verzoeksters echtgenoot reeds op 13 januari 2009 asiel heeft aangevraagd in Tsjechië.

1.2. Op 13 september 2011 wordt de terugname van verzoekster en haar gezin gevraagd aan de Tsjechische autoriteiten op grond van artikel 16(1)c van de Europese verordening 343/2003.

1.3. Op 26 september 2011 stemmen de Tsjechische autoriteiten expliciet in met de terugname van verzoekster en haar gezin.

1.4. Op 5 oktober 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten H. M. {...}
geboren te Jawadiye, op (in) 05.10.1980
van nationaliteit te zijn : Onbepaald
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

Reden van de beslissing :

Betrokkene verklaarde dat zij op 13.07.2011 is toegekomen in België. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde geboren te zijn in “Jawadiye” op 05.10.1980 en een onbepaald staatsburgerschap te bezitten.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 08.09.2011 dat dit haar eerste asielaanvraag is in België. Betrokkene verklaarde verder dat zij eerder asiel aanvraag in Tsjechië. Betrokkene verklaarde verder dat zij op 05.11.2008 met haar man en Sarvan per vliegtuig van Syrië naar Egypte reisde. In Egypte zou zij twee maanden en één week verbleven hebben. Vervolgens zou ze op 13.01.2009 per vliegtuig naar Tsjechië gereisd zijn. Betrokkene stelde dat ze met een vals Syrisch paspoort reisde en dat ze niet weet welk visum er in het paspoort stond. Betrokkene stelde dat ze op 13.01.2009 in Tsjechië aankwam en daar nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Tsjechische autoriteiten. Betrokkene verklaarde verder dat ze drie jaar in een opvangcentrum in de buurt van Rychnov verbleven zou hebben maar dat ze zich de naam ervan momenteel niet kan herinneren. Betrokkene stelde dat ze in het kader van haar asielaanvraag eerst een negatieve beslissing kregen maar dat ze hiertegen in beroep gingen en dat het beroep gegrond werd verklaard. Betrokkene stelt verder dat men haar vertelde dat ze voor een andere procedure in aanmerking zou komen indien ze niet erkend zou worden als vluchteling maar dat ze daarvan nog geen resultaat kregen. Betrokkene verklaarde verder dat ze op 10.07.2011 met de auto vertrok vanuit Tsjechië richting België. Op 13.07.2011 zou ze in België aangekomen zijn en nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aangevraagd hebben bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid- Staten niet verlaten te hebben.

Rekening houdende met de verklaringen van betrokkene dat ze op 13.01.2009 naar Tsjechië reisde en daar asiel aanvraag (DVZ, vraag 13) en rekening houdende met het positieve Eurodacresultaat voor betrokkene verklaarde echtgenoot A. H. {...} (o.v. xxxxxxxx) in het Eurodacverslag van 08.09.2011, werd voor betrokkene en haar twee minderjarige kinderen A. S. {...} (30.01.2007) en A. M. {...} (°17.11.2009) op 13.09.2011 een verzoek tot terugname overgemaakt aan de Tsjechische autoriteiten op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) n° 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II- Verordening). De Tsjechische autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 26.09.2011 weten het verzoek tot terugname in te willigen op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening en de verantwoordelijkheid voor het onderzoeken van de asielaanvraag van betrokkene en haar kinderen, op zich te nemen.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Tsjechië voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Tsjechië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Tsjechië dan in België zou genieten. Tsjechië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Tsjechische autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Tsjechische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als

vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Tsjechië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Tsjechische autoriteiten. Betrokkene maakt verder niet in aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Tsjechië haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Tsjechische autoriteiten haar zouden repatriëren naar Syrië vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat ze geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7, art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Tijdens haar verhoor op de DVZ van 08.09.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit was voor justitie en de mensenrechten en dat ze dachten dat België hun asielaanvraag zou kunnen behandelen (DVZ, vraag 19). Het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Op basis van de in het administratief dossier van betrokkene aanwezige elementen, wil de Belgische asielinstantie onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling die een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag bevoegde lidstaat, zou rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat zij Tsjechië verliet omdat ze er al drie jaar in procedure zou zitten en dat ze al die tijd in een opvangcentrum zaten en dat ze niet goed behandeld werden. Gevraagd naar wat ze specifiek bedoelde met "niet goed behandeld" worden, stelde betrokkene dat er geen bescherming was, dat er problemen en gevechten waren tussen verschillende vluchtelingen en dat de mensen van het centrum hen niet konden beschermen. Betrokkene stelde dat ze de hele tijd een plaats apart vroegen voor de veiligheid van hun kinderen maar dat dit niet gegeven werd. Dat er in haar asielaanvraag door de Tsjechische autoriteiten nog geen definitieve beslissing zou zijn genomen en er nog een beroep hangende is, kan vooreerst niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde grond om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Tsjechië, aangezien dit niet gerelateerd is aan de omstandigheden van opvang of behandeling door de Tsjechische autoriteiten. Het komt aan de Tsjechische autoriteiten toe om de asielaanvraag van betrokkene te beoordelen en een definitieve beslissing te nemen en daar de tijd voor te nemen die zij daarvoor nodig achten. Het feit dat betrokkene nog geen definitieve beslissing inzake zijn asielaanvraag zou hebben gehad nadat zijn beroep gegrond werd verklaard, kan evenmin beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Tsjechische autoriteiten.

Dat betrokkene in het kader van haar nog lopende asielprocedure door de Tsjechische autoriteiten in een opvangcentrum wordt opgevangen of dat er in het kader van haar asielaanvraag nog geen definitieve beslissing genomen is door de bevoegde Tsjechische autoriteiten kan evenmin beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Tsjechische autoriteiten. De verklaringen van betrokkene dat er in het opvangcentrum geen bescherming zou zijn, dat er problemen en gevechten zouden zijn geweest tussen verschillende vluchtelingen en dat de mensen van het centrum hen niet zouden hebben kunnen beschermen en dat ze de hele tijd naar een aparte plaats gevraagd zouden hebben voor de veiligheid van hun kinderen maar dit niet gekregen zouden hebben, zijn verklaringen waarvan betrokkene niet het minste begin van bewijs van aanbrengt. Betrokkene brengt bovendien evenmin een begin van bewijs aan dat de Tsjechische autoriteiten haar niet zouden hebben willen helpen of niet zouden hebben willen beschermen indien dit nodig zou zijn geweest. Betrokkene moet bovendien kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM bij een eventuele terugkeer naar Tsjechië

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat zij last zou hebben van stress sinds ze in Tsjechië verbleef (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene zijn hiervan echter geen medische attesten aanwezig. Met betrekking tot deze verklaringen aangaande de gezondheidstoestand, dient verder te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Tsjechië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekening in Tsjechië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene of haar kinderen niet in staat zijn om te reizen. Een terugkeer naar Tsjechië kan bovendien door onze diensten worden georganiseerd. De Tsjechische autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Tsjechië - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Tsjechische autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003.

Bijgevolg moeten bovengenoemde en haar twee minderjarige kinderen het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dienen zij zich aan te bieden bij de bevoegde Tsjechische autoriteiten op de luchthaven van Praag - Ruzyne."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Uit lezing van het tweede middel blijkt dat verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt op te werpen. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de onderlinge samenhang van de middelen worden deze samen behandeld.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Eerste middel

Afgeleid uit artikel 62 van de Wet van 15 december 1980; Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed; Dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoekster enerzijds en van de Staat anderzijds; Terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoekster zou berokkend worden enorm is; Dat bijgevolg bovenvermelde bepaling is geschonden bij gebreke aan afdoende motivering;

En terwijl

- de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen*
  - en artikel 62 van voormelde Vreemdelingenwet*
  - en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)*
  - en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens;*
  - en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen; Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven; Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie volgende motivering verleent: ".." (stuk 1)*
- Dat de gezondheidstoestand van verzoekster lange reizen evenwel onmogelijk maakt, hetgeen tijdens het Dublin II verhoor door verzoekster reeds werd bestempeld; Dat verzoekster inderdaad zowel*

psychologische problemen tengevolge van stress ondervindt, doch er tevens verzoekster een knobbelje in de linkerborst werd vastgesteld: Dat verzoekster zich op 3 november 2011 diende aan te melden in het Sint Nikolaus Hospitaal te Eupen, alwaar het knobbeltje operatief verwijderd werd; (stuk 3) Dat verzoekster thans, nadat verdere onderzoeken zullen worden gevoerd, bang dient af te wachten of dit knobbeltje kwaadaardig is en er derhalve nog verdere behandelingen dienen te worden ondergaan; (stuk 4) Dat verzoekster zich voor verdere resultaten op 10 en 17 november ek. opnieuw dient aan te bieden in het voormelde ziekenhuis; (stuk 4) Dat het dan ook ontegensprekelijk blijkt dat verzoekster heden in de onmogelijkheid is te reizen, zowel per wagen, vliegtuig als per trein, zolang de behandeling loopt en nodig is; Dat er dan ook wel degelijk medische redenen bestaan, welke behandeling van de asielaanvraag van verzoekster in België verantwoorden; Dat daarnaast het risico van een lange afstandsreis, hetgeen de medische situatie van verzoekster ernstig zou hypothekeren, niet kan worden genomen; Dat verzoekster, welke gehuwd is met de Heer A.H. {..}, bovendien wel degelijk familieleden heeft in België, weliswaar aangetrouwd; (stuk 5-8) Dat immers de broer van de echtgenoot van verzoekster, A. F. {..}, definitieve verblijfsvergunning in België mocht bekomen (stuk 5) Dat bovendien de zus van de echtgenoot van verzoekster, verblijfsvergunning in Nederland mocht bekomen; (stuk 6) Dat de familiebanden overigens blijken uit de familieboekjes, welke in bijlage worden gevoegd; (stuk 7-8) Dat er in Syrië, heden dan ook geen familieleden meer aanwezig zijn, terwijl het geen betoog behoeft dat gelet op de aard en de vermoedelijke ernst van de ziekte van verzoekster de aanwezigheid en de zorg van familieleden onontbeerlijk is; Dat deze omstandigheden bovendien ook hun invloed hebben op psychologisch vlak, waar verzoekster reeds voordien kampte met psychologische problemen zoals stress, welke nu enkel verergerd zijn; Dat er door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook ten onrechte geen rekening werd gehouden met de medische situatie van verzoekster, hoewel hiernaar in het kader van de Dublin II verordening werd verwezen; Dat de bestreden beslissingen derhalve niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed; Zodat die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoekster aantasten, en in verdere orde haar leven en haar vrijheid in gevaar kunnen brengen;

Tweede Middel

Dat de beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid in haar beslissing dd. 5 oktober 2011 meldt dat verzoekster een lange reis kan verdragen en zij derhalve bij overdracht naar Tsjechië niet zal worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM; Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerster de diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier van verzoekster op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen en de voorgelegde gegevens zelfs incorrect heeft beoordeeld en derhalve zijn beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens; Dat door de aanvraag tot verblijf af te wijzen verder blijkt dat verweerster niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen; Dat de gezondheidstoestand van verzoekster haar immers niet toelaat om te reizen, hetgeen reeds in het Dublin II verhoor werd aangehaald Dat de gezondheidstoestand van verzoekster lange reizen evenwel onmogelijk maakt, hetgeen tijdens het Dublin II verhoor door verzoekster reeds werd bestempeld; Dat verzoekster inderdaad zowel psychologische problemen tengevolge van stress ondervindt, doch er tevens bij verzoekster een knobbelje in de linkerborst werd vastgesteld; Dat verzoekster zich op 3 november 2011 diende aan te melden in het Sint Nikolaus Hospitaal te Eupen, alwaar het knobbeltje operatief verwijderd werd; (stuk 3) Dat verzoekster thans, nadat verdere onderzoeken zullen worden gevoerd, bang dient af te wachten of dit knobbeltje kwaadaardig is en er derhalve nog verdere behandelingen dienen te worden ondergaan; (stuk 4) Dat verzoekster zich voor verdere resultaten op 10 en 17 november ek. opnieuw dient aan te bieden in het voormelde ziekenhuis; (stuk 4) Dat het dan ook ontegensprekelijk blijkt dat verzoekster heden in de onmogelijkheid is te reizen, zowel per wagen, vliegtuig als per trein, zolang de behandeling loopt en nodig is; Dat er dan ook wel degelijk medische redenen bestaan, welke behandeling van de asielaanvraag van verzoekster in België verantwoorden; Dat daarnaast het risico van een lange afstandsreis, hetgeen de medische situatie van verzoekster ernstig zou hypothekeren, niet kan worden genomen; Dat verzoekster, welke gehuwd is met de Heer A. H. {..}, bovendien wel degelijk familieleden heeft in België, weliswaar aangetrouwd; (stuk 5-8) Dat immers de broer van de echtgenoot van verzoekster definitieve verblijfsvergunning in België mocht bekomen; (stuk 5) Dat bovendien de zus van de echtgenoot van verzoekster verblijfsvergunning in Nederland mocht bekomen; (stuk 6) Dat de familiebanden overigens blijken uit de familieboekjes, welke in bijlage worden gevoegd; (stuk 7-8) Dat er in Syrië, heden dan ook geen familieleden meer aanwezig zijn, terwijl het geen betoog behoeft dat gelet op de aard en de vermoedelijke ernst van de ziekte van verzoekster de aanwezigheid en de zorg van familieleden onontbeerlijk is; Dat deze omstandigheden bovendien ook hun invloed hebben op psychologisch vlak, waar verzoekster reeds voordien kampte met psychologische problemen

zoals stress, welke nu enkel verergerd zijn; Dat de beslissing dan ook gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens, nu deze vermeldt dat er geen tegenindicaties tot het afleggen van een lange reis kunnen worden weerhouden; Dat verzoekster de komende maanden nog veelvuldig medisch zal dienen opgevolgd te worden en behandeling, evenals controles en onderzoeken dient te ondergaan; Dat verzoekster dan ook onmogelijk een lange reis zal kunnen ondernemen, alvorens diagnose is gesteld en medische behandeling kan worden beëindigd; Dat in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met deze medische problematiek van verzoekster; Dat de bestreden beslissing dan ook gebaseerd is op onjuiste feitelijke gegevens;

Derde Middel

Dat verder de bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; Dat de bestreden beslissing een gedwongen terugkeer inhoudt naar Tsjechië, en derhalve het ondergaan van een lange reis; Dat een lange reis voor verzoekster onmogelijk is en een levensbedreigende situatie inhoudt, nu zij medisch dient te worden opgevolgd en behandeling en verdere onderzoeken dient te ondergaan; (stuk 3-4) Dat reizen voor verzoekster dan ook volstrekt onmogelijk is en zij dringende behandeling en opvolging behoeft; Dat reizen fataal zou kunnen zijn voor verzoekster, indien zij niet de nodige behandeling of opvolging krijgt;

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens, waaronder artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;”

2.2. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan, zoals de verwerende partij uitvoerig opmerkt. De Raad treedt haar stelling bij.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Verzoekster is de mening toegedaan dat haar gezondheidstoestand lange reizen onmogelijk maakt, hetgeen “reeds werd bestempeld” tijdens het Dublininterview. Verzoekster voegt thans diverse stukken aan het verzoekschrift waaruit volgens haar blijkt dat zij niet kan reizen zolang haar behandeling lopende is. Voorts meent verzoekster wel degelijk familieleden in België te hebben, waaronder de broer van haar echtgenoot, en stelt zij dat, gelet op de ernst van haar ziekte, de aanwezigheid en zorg van familieleden onontbeerlijk is. Verzoekster betoogt dat ten onrechte geen rekening gehouden werd met deze situatie. Verzoekster stelt ten slotte dat de lange reis een levensbedreigende situatie zou inhouden wat indruist tegen de principes van een rechtstaat, waaronder artikel 3 EVRM.

2.4. Uit nazicht van het administratief dossier, en meer bepaald het terugnameverzoek van verzoekster, blijkt dat zij op de vraag: “Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker?” antwoordde: “Ik heb last van stress sinds ik in Tsjechië verbleef.” Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoekster inzake haar gezondheidstoestand en heeft geoordeeld: “Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat zij last zou hebben van stress sinds ze in Tsjechië verbleef (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene zijn hiervan echter geen medische attesten aanwezig. Met betrekking tot deze verklaringen aangaande de gezondheidstoestand, dient verder te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Tsjechië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekening in Tsjechië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene of haar kinderen niet in staat zijn om te

reizen. Een terugkeer naar Tsjechië kan bovendien door onze diensten worden georganiseerd. De Tsjechische autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Tsjechië - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

2.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekster zich beperkte tot de vermelding dat zij last heeft van stress sinds ze in Tsjechië verbleef. Verzoekster heeft geen enkel medisch attest ter ondersteuning van haar medische problematiek neergelegd. De Raad kan het geenszins kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde, op basis van dergelijke summiere verklaring zonder meer, oordeelt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in Tsjechië niet kan rekenen op medische verzorging indien dit nodig zou zijn en dat evenmin aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster en haar kinderen niet in staat zouden zijn te reizen. Thans voor het eerst bij onderhavig verzoekschrift komt verzoekster aandragen met medische stukken waaruit volgens haar blijkt dat zij onder behandeling staat en onmogelijk kan reizen. Los van de vaststelling dat uit de door verzoekster voorgelegde stukken enkel blijkt dat zij drie consultaties had in november 2011 doch niet blijkt dat zij in de onmogelijkheid is te reizen noch dat de behandeling – indien deze nog lopende zou zijn – niet verdergezet kan worden in Tsjechië en hieruit evenmin blijkt dat de medische problematiek van verzoekster dusdanig is dat zij de hulp nodig heeft van de in België aanwezige familieleden van haar echtgenoot, dient de Raad erop te wijzen dat deze documenten niet werden overgemaakt aan de verwerende partij in het kader van de asielaanvraag en verzoekster deze stukken pas voor het eerst aanbrengt in het kader van huidig beroep. De verwerende partij kon dan ook geen rekening houden met deze stukken bij het nemen van de bestreden beslissing en kon deze documenten niet betrekken bij haar motivering. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij hiermee geen rekening heeft gehouden. Voor wat betreft de beoordeling van de wettigheid van een administratieve rechtshandeling kan slechts rekening worden gehouden met de feitelijke en juridische gegevens die de verwerende partij gekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestuursbeslissing. Zoals blijkt werden de medische argumenten van verzoekster zoals zij die heeft aangehaald ten tijde van haar gehoor beoordeeld en is de conclusie van de gemachtigde geenszins kennelijk onredelijk. Verzoekster slaagt er niet in de motieven, met name dat zij niet aannemelijk maakt niet te kunnen reizen noch dat medische behandeling indien nodig niet aanwezig zou zijn in Tsjechië, van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Gezien deze vaststellingen, alsook de vaststelling dat verzoekster zelf aangegeven heeft geen familieleden in België te hebben en zoals blijkt uit de bestreden beslissing van de echtgenoot van verzoekster, waarvan het beroep verworpen werd bij arrest 72 860 van 9 januari 2012, de familieleden van haar echtgenoot geen deel uitmaken van hun gezin en evenmin aannemelijk werd gemaakt door haar echtgenoot dat zij van deze in België aanwezige familieleden afhankelijk zijn voor hulp, toont verzoekster met haar betoog in onderhavig verzoekschrift evenmin aan afhankelijk te zijn van deze familieleden omwille van haar medische situatie.

2.6. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Zoals hoger reeds werd vastgesteld blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat de beslissing waarbij wordt vastgesteld dat Tsjechië verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielverzoek tot gevolg heeft dat zij onderworpen wordt aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen en straffen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Noch een schending van de motiveringsplicht noch een schending van het artikel 3 EVRM ligt voor.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER